

Drumul spre casă

Redactare: Ioana Văcărescu
Design copertă: Oana Bădică
Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

THE ONLY CHILD

Guojing

Copyright © Guojing

This edition arranged with Creative Authors Ltd

Romanian language edition copyright: Editura Galaxia Copiilor SRL

All rights reserved.

DRUMUL SPRE CASĂ

Guojing

Copyright © 2021 Editura **Galaxia Copiilor**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUOJING

Drumul spre casă / de Guojing. - București: Galaxia Copiilor, 2021

ISBN 978-606-796-119-5

087.5

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București. Tel.: 021 402 26 00; Fax: 021 402 26 10

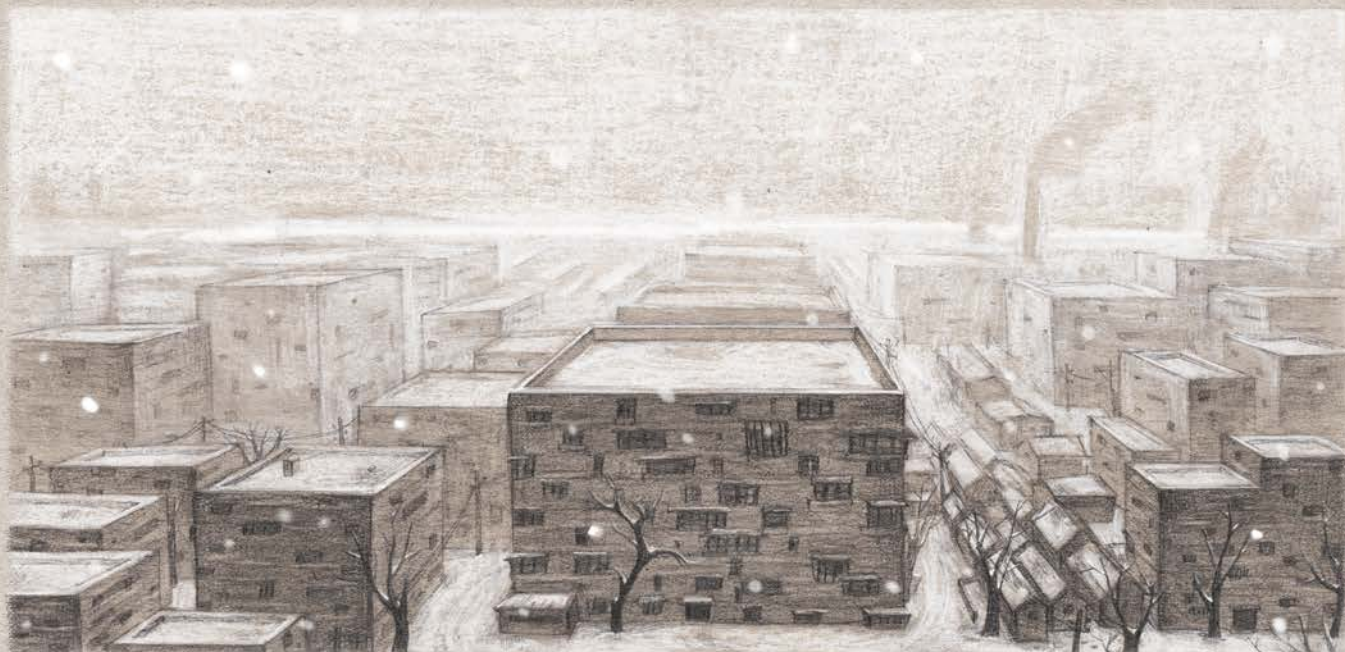
Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
www.all.ro

/galaxia.copiilor.carti
www.galaxiacopiilor.ro

Drumul spre casă

de Guojing

Mulțumiri

Aș dori să-mi exprim recunoștința față de părinții mei, care m-au sprijinit neîncetat și care m-au ajutat să descopăr, printre amintirile copilăriei, povestea aceasta. Le mulțumesc din suflet lui Isabel Atherton și Lee Wade pentru toate sugestiile minunate și pentru ajutorul neprecupețit, și-i sunt deosebit de recunoscătoare lui Raju Chowdhury, care îmi oferă întotdeauna încurajări, sfaturi și susținere. Nu aș fi putut finaliza cartea aceasta fără sprijinul tuturor.

*Pentru mama și pentru Raju Chowdhury,
care mă încurajează să visez*

Nota autoarei

Povestea din paginile acestei cărți este o ficțiune, dar oglindește sentimentele cât se poate de reale pe care le-am trăit chiar eu, copilărintă în anii '80 în China, în plină desfășurare a politicii copilului unic. Sentimente de izolare și de singurătate sfâșietoare.

Când eram mică, părinții mei erau nevoiți să muncească mult, ca să ne întrețină familia, așa că în timpul zilei avea bunica grijă de mine. Cu toate acestea, uneori – dacă ei trebuiau să plece pe grabă sau dacă Nai Nai era ocupată – mă lăseau o vreme singură acasă. Asta se întâmpla în multe familii la vremea aceea. Am făcut parte dintr-o generație de copii tare singuri.

Odată, când aveam vreo șase ani, înainte să plece la serviciu, tata m-a urcat în troleibuz spre casa bunicii. Am adormit, iar când m-am trezit troleibuzul era aproape gol. Speriindu-mă teribil, am coborât în fugă. Nu aveam pe nimeni lângă mine, nu era nimeni care să mă ajute, așa că am început să plâng. Am tot plâns și am tot mers, urmând drumul conturat de liniile electrice ale troleului. Din fericire, am ajuns la o stradă pe care am recunoscut-o și, în cele din urmă, am sosit la bunica – trei ore mai târziu.

Crescând și maturizându-mă, mi-am dat seama cât de ușor este să mă rătăcesc, să mă îndepărtez de la calea mea, dar am conștientizat și că dacă mă uit cu multă atenție, voi găsi întotdeauna ceva – cum au fost atunci liniile electrice ale troleibuzului – care să-mi arate drumul spre casă.

